

Arrest

nr. 294 230 van 18 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 17 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2022 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische partner.

Op 12 juni 2023 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4. 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.12.2022 werd ingediend door

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met haar Belgische wettelijk geregistreerde partner V.N.T. (RR: [...]) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter, §2, V zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid. 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen: ...'

Artikel 40bis, §2, 2° stelt: 'Ais familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°. de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt. met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

- a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:
- b) - indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond:
 - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
 - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben:”

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- Attest van wettelijke samenwoning dd. 14.12.2022 dewelke getuigt van de verklaring die beiden aflegden op 09.12.2022.
- Samenstelling van het gezin dd. 14.12.2022 waaruit blijkt dat betrokkene op hetzelfde adres woonachtig is sinds 20.05.2021.
- Foto's van 2017 tot 2021.
- Printscreens van gesprekken via Whatsapp
- Printscreens van een Messenger-gesprek
- Een Facebookpost van 01.01.2020 en een printscreen waaruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon vrienden zijn sinds op Facebook 31.12.2017.

Betrokkenen wonen overeenkomstig de gegevens van het Rijksregister sinds 20.05 2021 op hetzelfde adres als de referentiepersoon. Dit is weliswaar inmiddels een jaar voorafgaand aan de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging. Echter, louter het samenwonen aan sich is niet voldoende om het verblijfsrecht aan te ontfangen.

Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene tot 12.08.2022 gehuwd was met een andere man. Het is dus perfect mogelijk dat zij bijvoorbeeld met referentiepersoon aan co-housing deed.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat ze elkaar minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag elkaar als koppel kennen, in welke periode zij intensief contacten hebben onderhouden en elkaar minstens bij 3 gelegenheden gedurende in totaal minstens 45 dagen hebben ontmoet, dient te worden opgemerkt dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat betrokkenen mekaar sedert minstens twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag kennen. Integendeel, betrokkene blijkt gehuwd geweest te zijn met een andere man tot augustus 2022.

Op basis van het geheel kan niet blijken vanaf wanneer zij effectief een relatie onderhouden. We weten verder niets over hoe deze mensen elkaar hebben leren kennen, in hoeverre zij als koppel samenleven, in hoeverre zij hun beider families hebben ontmoet en door de families ook als koppel worden beschouwd, in hoeverre zij contacten hebben met elkaars vrienden, welke gemeenschappelijk interesses zij hebben, wat zij samen ondernemen, enz. Het louter heden op het adres van referentiepersoon verblijven, impliceert niet zomaar dat betrokkenen een duurzame, stabiele relatie onderhouden zoals bedoeld in

onderhavige procedure. Dit staat los van de toestemming tot afsluiten van de wettelijke samenwoning: vooreerst hebben wij geen kennis van de inhoud van het onderzoek die daaraan voorafgegaan is. Bovendien, via onderhavige procedure wenst betrokkene het verblijfsrecht reeds te ontleen aan de verklaring tot wettelijke samenwoning die zij heeft afgeleverd samen met referentiepersoon.

Bijgevolg kan uit de voorgelegde bewijzen niet worden besloten dat betrokkene en referent sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, een werkelijk samenlevingsproject als koppel nastreven sinds twee jaar.

Er is dus ook aan de mogelijke voorwaarde om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen, (nog) niet voldaan

Tot slot, er is geen sprake van een gemeenschappelijk kind.

Op basis van de voorgelegde stukken is het voorgehouden werkelijk samenlevingsproject als koppel tussen betrokkenen op heden nog onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met de referentiepersoon, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15 12 1980, waarin verwezen wordt naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 van de wet van 15 12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Eerste middel: schending van de artikelen 40ter juncto 40bis van de Wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

1.1.

Dat conform artikel 40ter, §2 Vw. juncto 40bis Vw. als familielid van een Belg worden beschouwd :

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

- e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.
- f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek”

Dat verzoekster reeds sedert 2017 een relatie heeft met haar huidige wettige partner, dit in haar aanvraag 9bis Vw. van 7 mei 2021 ook vermeld heeft en sinds 20 mei 2021 ook op hetzelfde adres staat ingeschreven als de referentiepersoon.

Dat ook de bestreden beslissing opmerkt dat verzoekster sinds mei 2021 samenwoont met haar huidige partner, doch dit niet kan beschouwd worden als een partnerschap, aangezien zij mogelijks aan co-houding deed.

Dat verzoekster ‘in tempore non suspecto’, nl. op een ogenblik dat er nog geen sprake was van een wettelijke samenwoning of aanvraag gezinshereniging in haar aanvraag 9bis Vw. melding heeft gemaakt van haar relatie, zodat kan aangenomen worden dat verzoekster minstens sinds mei 2021 een relatie heeft met de referentiepersoon en met hem samenwoont.

Dat conform artikel 40ter juncto 40bis Vw. ingeval van wettelijke samenwoning dient aangetoond te worden dat betrokkenen ofwel één jaar samenwonen (wat in casu het geval is) ofwel elkaar minstens 2 jaar kennen en zij regelmatig contact met elkaar onderhielden (wat in casu ook het geval is).

Dat verzoekster dan ook aan de voorwaarden van artikel 40bis juncto 40ter Vw. voldaan heeft en de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van deze bepalingen door de aanvraag gezinshereniging van verzoekster af te wijzen.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

1.2.

Dat verweerder aanhaalt dat verzoekster inderdaad samenwoont met de referentiepersoon sedert mei 2021, doch zij tot augustus 2022 nog gehuwd was met een andere man.

Dat de voorwaarde dat verzoekster niet gehuwd mag zijn (artikel 40bis, 2°, d Vw.) slechts voltrokken dient te zijn op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging NIET tijdens de volledige duur van hun relatie.

Verzoekster heeft dan ook aangetoond dat zij een relatie heeft sedert 2017, minstens samenwoont met haar partner sedert mei 2021 en zij op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging niet gehuwd was.

Dat verzoekster dan ook aan alle voorwaarden voldaan heeft en de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 40bis en 40ter van de Wet van 15 december 1980.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat verzoekster wel samenwoonde sedert 2021 maar zij tot augustus 2022 nog gehuwd was met een andere man, waardoor zij niet aan de voorwaarden voldoet.

De bestreden beslissing houdt dan ook tevens een schending in van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van

de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Aangezien de bestreden beslissing gesteund is op de overweging dat er in casu geen gezinscel meer zou bestaan tussen verzoeker en zijn echtgenote, zonder dat het huwelijk ontbonden of nietig verklaard werd én zonder de actuele stand van de relatie te onderzoeken, schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht, evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

1.3.

Daarnaast schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel door te stellen dat verzoeker inderdaad samenwoont met haar wettelijke partner sedert mei 2021, doch hieruit geen relatie blijkt en het mogelijk een loutere co-housing betrof.

Indien verweerder van oordeel was dat de langdurige samenwoning van verzoekster met de referentiepersoon, die inmiddels haar wettige partner is en van wie zij reeds in mei 2021 stelde in haar aanvraag 9bis Vw. dat hij haar partner was, haar relatie niet zou aantonen, diende verweerder verzoekster uit te nodige bijkomende documenten voor te leggen waaruit bleek dat het geen co-housing betrof, doch wel degelijk een relatie.

Aangezien dit voor verweerder klaarblijkelijk cruciale informatie was, diende verweerder dan ook de nodige stappen te zetten teneinde verzoekster bijkomende bewijzen te laten voorleggen.

Verweerder heeft dit evenwel nagelaten en nam onmiddellijk een negatieve beslissing, zodat deze beslissing een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt.

Immers, aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel schendt en dient vernietigd te worden."

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoekster blijk van deze motieven te kennen nu zij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening

van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster diende een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar Belgische partner overeenkomstig artikel 40ter, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...).”

Artikel 40bis, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek”.

Verweerder motiveert dat uit het nazicht van het rijksregister blijkt dat verzoekster sinds 20 mei 2021 op hetzelfde adres verblijft als de referentiepersoon. Op het ogenblik van de aanvraag op 14 december 2022 woonden verzoekster en de referentiepersoon meer dan één jaar onafgebroken samen. Verweerder wijst er echter op dat verzoekster tot 12 augustus 2022 gehuwd was met een andere man. Volgens verweerder is het aldus mogelijk dat verzoekster en de referentiepersoon aan cohousing deden. Met andere woorden is het voor verweerder niet duidelijk of betrokkenen effectief samenwoonden als partners.

Daarnaast motiveert verweerder dat uit de neergelegde stukken niet blijkt dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar kennen sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, er niet blijkt in welke periode zij intensieve contacten onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag minstens driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat niet duidelijk is vanaf wanneer verzoekster en de referentiepersoon effectief een relatie onderhouden.

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij sinds 2017 een relatie onderhoudt met de referentiepersoon en dat zij sinds 20 mei 2021 op hetzelfde adres staat ingeschreven staan. Daarnaast wijst verzoekster erop dat zij *in tempore non suspecto* reeds vermeldde dat zij een relatie onderhoudt met de referentiepersoon en dat zij samenwonen, namelijk in het kader van haar aanvraag van 7 mei 2021 om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de

vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt in wezen dat zij wel degelijk een duurzame en stabiele partnerrelatie onderhoudt in de zin van artikel 40bis, § 2, 2°, a), van de vreemdelingenwet.

De voorwaarden zoals gesteld in artikel 40bis, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet werden ingevoegd bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Zij werd als volgt verantwoord in de parlementaire voorbereiding:

“In de context van de verblijfsregelgeving kunnen enkel de partnerrelaties - dit zijn de seksuele relaties waarin er een wens bestaat als koppel samen te leven - in overweging worden genomen voor gezinshereniging. Immers kan worden opgemerkt dat, door het recht op gezinshereniging te openen voor vreemdelingen met een wettelijk geregistreerd partnerschap er een bescherming werd beoogd voor de personen die een samenlevingsproject hebben dat lijkt op dat van echtgenoten maar voor wie het huwelijk niet mogelijk is, omdat ze dat niet wensen of omdat hun nationaal recht dat niet toestaat. Zij dienen in aanmerking te kunnen komen voor een gelijkaardige bescherming als die verleend wordt aan de personen die met elkaar zijn gehuwd. Dergelijke toepassing bleek reeds uit de aanvullende vereisten die werden gesteld : het niet-gehuwd zijn, het hebben van een duurzame en stabiele partnerrelatie en de afwezigheid van een duurzame en stabiele partnerrelatie met een andere persoon dan de persoon met wie hij een partnerschap heeft gesloten. Bedoeling van deze wetswijziging is om dit duidelijker weer te geven en toepassingsproblemen in de praktijk verder uit te sluiten. Bijgevolg worden daarnaast ook de situaties van huwelijksbeletselen (vb. uitsluiting huwelijk tussen broer en zus) voortaan ook uitdrukkelijk uitgesloten” (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/004, p. 9).

“Dit artikel preciseert daarenboven het kader van de wettelijke samenwoning. De verblijfsregelgeving bepaalt dat gezinshereniging alleen in aanmerking komt wanneer sprake is van een partnerrelatie (dit is een relatie waarbinnen de partners als paar wensen samen te leven).

Er is alleen sprake van een partnerrelatie wanneer die relatie niet louter tot doel heeft een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven.

Tevens wordt opgemerkt dat, door het recht op gezinshereniging te openen voor vreemdelingen die een wettelijk geregistreerd partnerschap hebben gesloten, wordt beoogd de personen te beschermen die een gemeenschappelijk levensproject hebben aangegaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten, maar voor wie een huwelijk uitgesloten is, omdat zij niet willen huwen, of omdat hun nationaal recht dat niet toestaat. Zij moeten in aanmerking kunnen komen voor een gelijkwaardige bescherming als die welke verleend wordt aan gehuwde personen. Een dergelijke toepassing bleek al uit de bijkomende vereisten die werden gesteld, met name niet gehuwd zijn, een duurzame en stabiele partnerrelatie hebben en er geen duurzame en stabiele partnerrelatie op nahouden met een andere persoon dan de persoon met wie een partnerschap werd gesloten. Met deze wetswijziging wordt beoogd die aspecten duidelijker in de verf te zetten en toepassingsproblemen in de praktijk uit te sluiten” (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/007, pp. 4-5).

In het arrest met nummer 13/2021 van 28 januari 2021 stelde het Grondwettelijk Hof dat uit de bovenstaande parlementaire voorbereiding blijkt dat het doel van artikel 40ter *iuncto* 40bis, van de vreemdelingenwet, in zoverre zij een gezinshereniging toestaan met de persoon die gebonden is door een geregistreerd partnerschap, erin bestond de personen te beschermen die niet gehuwd zijn, hetzij omdat zij dat niet wensen, hetzij omdat hun nationaal recht dat niet toestaat, maar die een samenlevingsproject hebben aangegaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten, door hun een bescherming te bieden die vergelijkbaar is met die welke aan gehuwden wordt verleend.

In zijn arrest met nummer 247 555 van 15 mei 2020 oordeelde de Raad van State dat “[w]at de aard van de (partner-)relatie betreft, [enkel blijkt] dat het, naast de concreet opgesomde voorwaarden, om een relatie van samenwonen en een één-op-één-relatie moet gaan en niet om het louter aanbieden van onderdak. Het moet dus gaan om een werkelijk samenlevingsproject als koppel en in geen geval om een schijnrelatie met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht in België.” (RvS 15 mei 2020 nummer 247.555).

Uit het bovenstaande en uit de lezing van de wetsebepaling zelf, kan worden afgeleid dat de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet beoordeeld dienen te worden in het kader van een partnerrelatie. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder van oordeel is dat uit het geheel van neergelegde stukken niet kan worden vastgesteld dat verzoekster een partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon. Verzoekster is het duidelijk niet eens met deze

beoordeling. Zij herhaalt dat zij wel degelijk een relatie heeft met de referentiepersoon maar zij voert geen concrete stukken of elementen aan waarmee verweerder onterecht geen rekening heeft gehouden. De Raad stelt vast dat verzoekster niet *in concreto* uiteenzet waarom het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te stellen dat er geen sprake is van een partnerrelatie. Verzoekster betoogt dan wel dat zij haar relatie vermeldde in het kader van haar regularisatieaanvraag van 7 mei 2021, doch blijkt niet dat verweerder op basis van deze vermelding kan vaststellen dat er wel degelijk sprake is van een partnerrelatie.

Aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon, kan er logischerwijs ook geen sprake zijn van een duurzame en stabiele partnerrelatie, zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, 2°, a, van de vreemdelingenwet.

Waar er in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat verzoekster tot 12 augustus 2018 gehuwd was met een andere man, betoogt verzoekster dat zij op het ogenblik van haar aanvraag gezinshereniging op 14 december 2021 reeds gescheiden was. De voorwaarde dat het familielid van de Unieburger ongehuwd moet zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie mag hebben met een andere persoon, zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, 2°, d, van de vreemdelingenwet, dient volgens verzoekster voltrokken te zijn op het ogenblik van de verblijfsaanvraag en niet tijdens de volledige duur van de relatie. De Raad dient te herhalen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat voldaan is aan de basisvoorwaarde van artikel 40bis, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet, namelijk het bestaan van een partnerrelatie. Verzoeksters bovenstaande grief, betreffende de interpretatie van artikel 40bis, § 2, 2°, d, van de vreemdelingenwet, kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.3. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“2. Tweede middel: schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950)

2.1.

Dat ten gevolge van de aan verzoekster betekende beslissing, verzoekster niet in België kan verblijven en zij hierdoor van haar Belgische partner wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150). Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster en haar partner hebben sinds 2017 een relatie en wonen minstens sinds mei 2021 samen en vormen effectief een gezin, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft.

2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekster heeft actueel een relatie met een Belgische met wie zij al meer dan 2 jaar samenwoont en met wie zij in de toekomst haar gezinsleven zal verderzetten.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoekster en de band met haar partner en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar partner teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54;

EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn partner) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

2.4. De voorwaarden zoals voorzien in artikel 40*ter iuncto* artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, verschillen in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, *in casu* een duurzame en stabiele partnerrelatie. Aldus kan worden gesteld dat de toetsing van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Uit het voorgaande is reeds gebleken dat een schending van artikelen 40*ter* en 40*bis* niet aannemelijk wordt gemaakt. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus evenmin.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT